

## Истински баща.

Исторически разказъ.

Черната пролѣтна нощъ се спусна надъ търновското селце Бѣляковецъ, за да даде отмора на работливитѣ селяни и да ги подготви за още по-усилна работа. Ала тежко се работѣше тази пролѣтъ. Овчаритѣ не изкарватъ стадата, орачитѣ посърнали и плахи пристѣпятъ задъ оралата, децата не се събиратъ да играятъ съ пѣсни и смѣхъ по улицитѣ и мегданитѣ.

Училището е затворено. Само кукумявката грозно подвиква отъ куминя, като че ли хубавото селско училище се е превърнало въ пуста развалина. Нѣма го добрия даскалъ Димитъръ.

Минаха една нощъ чета храбри младежи, единъ отъ тѣхъ пошушна нѣколко думи на даскалъ Димитъръ и всички тръгнаха къмъ Балкана. Тамъ, разправяха старитѣ хора, щѣла да се поведе война срещу турцитѣ — война за свобода на поробенитѣ българи. За тази война повикаха и смѣлия младъ даскалъ.

Вече десетъ дни отъ него нѣмаше вестъ. И не само отъ него: — отъ никого нищо не можеше да се научи, защото хората се бояха да говорятъ помежду си, даже не се поздравляваха. Ходѣха бледи, безсънни, испити и плахи, като чума̀ви. И като че ли тѣхната забърканостъ и уплаха се бѣ отразила въ цѣлата природа: на връхъ Гергьовденъ заваля снѣгъ.

\*

Черната пролѣтна нощъ на 10 май 1876 г. се спусна надъ Бѣляковецъ. Вѣеше студень вѣтъръ, който носѣше на силнитѣ си крила плачѣтъ на сироти дечица и писъкѣтъ на вдовицитѣ и майкитѣ. Априлското възстание бѣ потушено отъ свирепитѣ башибозушки и еничерски орди и хилядитѣ жертви бѣха оплаквани отъ цѣлъ народъ. Бенковски бѣ мъртавъ. Воловъ, Каблешковъ, Дюстабановъ, Кочо Честеменски, Попъ Харитонъ — всички бѣха поразени отъ неочакваниятъ обратъ на борбата. Останалитѣ живи възстаници умираха гладни и гонени отъ турцитѣ и отъ изплашенитѣ безсилни българи. Тѣ виждаха какъ сигурно отиватъ на бесилото, когато се покажатъ въ нѣкое село. Защото измжченитѣ селяни не разбираха великия подвигъ на възстанника, а гледаха на него като на разбойникъ и смѣтаха, че вършатъ добро, като го предадатъ на турцитѣ.

\*

Селото спѣше. Улицитѣ бѣха пус̀ти. Даже турскитѣ но̀щни пазачи се криеха въ широкитѣ порти на по-голѣмитѣ кѣщи, защото и тѣхъ ги бѣше страхъ, свободно да сноватъ изъ улицитѣ.